

lægger her ved 2den Behandling at fremkomme til 3die Behandling med et Forslag som dette, men det er dobbelt misligt, synes jeg, under vor nuværende finantsielle Stilling. Det kan ikke nægtes, at det kommer noget an paa at møde i rette Tid. Den ærede Krigsminister er tidligere og atter iaar kommen den ærede Marineminister i Forskjøbet, og den ærede Indvægsminister er endvidere kommen den ærede Marineminister i Forskjøbet ved at anvise paa os af de store Summer, der muligt kunne komme ind. Jeg forstaaer meget godt den ærede Marineminister, naar han sætter disse Ord, „saafremt Omstændighederne tillade det“, og jeg skal ikke trænge videre ind paa en Forklaring om, hvad der skal ligge i disse Ord. Jeg har den Tillid til den ærede Marineminister og til den ærede Finantsminister, at Summerne ikke vil blive givne ud, uden at virkelig Finantsstilstanden er en saadan, at man kan affæe dette Beløb uden altfor stor Fare for vor hele finantsielle Stilling. Men imidlertid maa det dog erkjendes, at en Bevilling af denne Natur er mislig; vi vide jo ikke, om den ærede Marineminister og den ærede Finantsminister vedblivende staae ved Roret, naar Bevillingen skal gennemføres, og foresinder en ny Regjering en Bevilling af denne Natur, kan den meget let sige: Her er der ikke bestemt Baand; vi sige, at Omstændighederne tillade det, og det kunde da være ganske naturligt, om en saadan Regjering, der havde Følelsen af, at vi virkelig trængte til et saadant Pantserstib, som den ærede Marineminister saa stærkt har udtalt sig for, vilde under alle Omstændigheder anvende den Sum. Her maa jeg minde om, at det er jo en erkjendt Sætning, at naar der er Spørgsmaal om Landets Forsvar, er det Penge og Penge og atter Penge, det først kommer an paa, og at alt Andet i Grunden kommer bagefter. Det synes naturligt, at naar man har en stor Hær og en kraftig Flaade, kan man i lang Tid forsvare Landet, men ganske vist kommer det til Syvende og Sidst an paa Landets finantsielle Kræfter, naar det gjælder at holde ud. Vi have seet netop under Verdens største Krige, at det Land, der har holdt længst ud og tilsidst er gaaet feirrigt ud af Kampen, har været det, hvis finantsielle

Tilstand var meest blomstrende, og at det har været istand til at byde andre Lande Spidsen, selv om disse have staaet med langt større Hære, fordi det har kunnet kæmpe længere end de andre, medens de andre have, trods deres Hære og Flaader, maattet trække det korteste Straa. Jeg troer, at der er Fare ved paa den angivne Maade at bevilge disse store Summer, idet vi ikke let kunne komme fra Bevillingen, om der end var al Anledning dertil. Jeg kan derfor ikke negte, at saa stærkt jeg end føler med den ærede Minister i dette Punkt, og saa fuldt jeg erkjender, at Marineen trænger til yderligere Udvidning af Pantserflaaden, har jeg af finantsielle Grunde Betænelighed ved at gaae ind paa Forslaget. Jeg skal ogsaa bemærke, at den ærede Marineminister har svækket dette Forslag, thi jeg troer, at det er indbrømmet fra hans Side, at der hører stort Held til paa en meget kort Tid i Ublandet at faae et udmærket Stib. Naar der er stor Udset til, at man kunde staae i Fare for at faae et Stib, der ikke kunde bruges til den Tid, det skulde bruges, — som det f. Ex. har været Tilfældet med „Danmark“, hvilket man antog for at være et meget godt Stib, men som den Dag idag ligger i Dok for at blive istand til at blive krigsdygtigt —, faaer man Betæneligheder ved at gaae ind paa saa store Bevillinger. Skjøndt jeg derfor nødvendig gjør stærk Modstand mod denne Bevilling, kan jeg dog ikke være blandt dem, der tilraade Thinget at bevilge denne Sum.

Udler: Jeg hører til det Mindretal, som har sluttet sig til det Forslag af den ærede Minister, der foreligger i dette Dieblik. Det er det ærede Thing bekjendt, at der for mig har staaet de samme finantsielle Betæneligheder, som den ærede sidste Taler omtalte, men jeg skal om et Dieblik komme tilbage paa, hvad der i saa Henseende stærkt har beroliget mig. Hvad jeg navnlig vil gjøre gjældende mod den ærede sidste Taler er, at vi dog ved at bebømme, om Bevillingerne ere rustelige, og om vi kunne slutte os til dem, ikke kunne rette os efter, hvem der først kommer med sine Fordringer, naar vi dog ere saa heldige endnu at have dem alle under Behandling, og at de i